

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 92595/2021
03.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Први основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о захтеву Првог основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој парници, у седници одржаној 03.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Првог основног суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету П 23670/21.

Образложење

Тужилац је 22.03.2021. године поднео Првом основном суду у Београду тужбу против тужене Републике Србије, ради дуга. Према наводима тужбе тужилац је као бранилац заступао окривљеног у поступку пред Првим основним судом у Београду у предмету К 1963/2015 поднео је туженом трошковник 15.03.2016. године, али да је тужени задоцнио са испуњењем новчане обавезе. Тужбом тражи исплату 90.000,00 динара на име законске затезне камате због падања у доцњу за период од 24.03.2016. године до 23.03.2018. године.

Први основни суд у Београду је Врховном касационом суду актом П 23670/21 од 19.05.2021. године поднео захтев да у овом предмету поступа други стварно и месно надлежан суд, наводећи да је тужена страна у овој парници Република Србија – Први основни суд у Београду од којег тужилац потражује исплату законске затезне камате на име награде браниоца по службеној дужности за заступање у предмету тог суда, те да су то оправдани разлози да у овом предмету поступа други стварно надлежан суд.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда на основу члана 62. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да захтев није основан.

Чланом 62. став 1. ЗПП, прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у

поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за делегацију другог стварно надлежног суда прописани чланом 62. став 1. ЗПП. У конкретном случају тужилац је као бранилац по службеној дужности поднео тужбу Првом основном суду у Београду ради исплате камате на име трошкова – награде за браниоца по службеној дужности у предмету тог суда К 1963/15, јер је тај суд са закашњењем тужиоцу платио трошкове. Неосновани су разлози које је Први основни суд истакао у свом захтеву за делегацију, јер околност што је тужба за исплату дуга поднета том суду зато што тужиоцу нису благовремено плаћени трошкови на име награде за браниоца по службеној дужности, не може да буде оправдан разлог за одређивање другог стварно надлежног суда, а посебно не разлог којим се доводи у сумњу непристрасност суда приликом одлучивања.

На основу члана 62. став 7. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић